

VIÊN LINH

THƠ

Thơ Viên Linh

Viên Linh

thơ
Viên Linh

Viên Linh

Bìa: *VietBao*

Nguồn: *Việt Báo.com*

thơ
Viên Linh

VIÊN LINH

VIỆT BÁO
số 9131 * 05-4-2024

THƠ VIÊN LINH

Cõi thơ Viên Linh là cõi nhân sinh
đầy hệ lụy của định mệnh. Định
mệnh của một dân tộc điêu linh, lưu lạc.
Định mệnh của con người bé nhỏ và yếu
ớt trong dòng chảy cuồng lưu của kiếp
sống. Định mệnh của tình yêu mệt mỏi,
chán chường và bất trắc.

Thơ Viên Linh là một biểu hiệu cho
Con Người như là một hữu-thể-tại-thế
với tất cả những khổ đau và hoan lạc.

Ông vừa tạ thế hôm cuối tháng Ba vừa rồi (ngày 28 tháng 3 năm 2024 tại Annandale, VA, USA), *Việt Báo* trân trọng đăng lại một số ít thơ của ông như một nén tâm hương gửi đến người Thi Sĩ quá cố.

Cúc Hoa

Ngồi ôm gối hạc canh dài

Sáng hung ta thấy bụi ngoài xác khô

Đứng ôm vóc hạc gây gò

Quanh ta bỗng lẫn sương mù nghìn
năm.

Mộng du

Chiều rơi với mốc ưu tư

Tay xương đá mẫn thân gù núi cao

Trong tôi niên cổ rì rào

Hồn không phách nhẹ mộng nào
trôi qua

Năm năm mòn mỏi quê nhà

Thời gian nổi bóng còn ta đứng chờ

Tay dài viễn mộng quanh co

Canh trâu bóng đợi bây giờ bóng đi

Ngủ còn quên khép đôi mi

Xương da những bọt phân ly tiếp dài

Sáng rồi tắt bóng tương lai

Thôi xong tuổi trẻ thôi hoài mộng
em.

Dương thế

Thôi em cỗi đó ưu phiền

Anh xin thân thể kiếm miền truy
hoan

Ngón này chỉ lạc nhân gian

Luân lưu kiếp mọn còn tham dục
đời

Kiếp về trả lại thân ôi

Đêm nay hóa tượng thành ngôi đứng
chờ

Tượng này lệ nhỏ tay thừa

Sầu tôi dương thế còn chưa đủ buồn.

Những lời vĩnh biệt của nàng

Tôi ngỏ lời chào tất cả anh em

Rồi trở về đêm đi rất muộn màng

Một người con gái đứng trông thành
phố

Sợi tóc dài rơi xuống cánh tay

Tôi cúi lượm ngậm ngang môi rồi
khóc

Làm con chim tha cọng rác khô

Rủ cánh tay về hiên ngói xám

Đêm muộn màng đêm hãy xót
thương

Tôi đi trên những bước chân buồn
Qua tuổi đời rồi qua một bên kia
Bóng cây xếp hàng coi cột điện
Trong lòng khô từng miếng sắt non
Mầu than tro kẹt trong kẽ tay gây nọ
Là mặt trời cô đơn chết giữa hàng
cây
Đốm thuốc lập lòe trên đôi môi buồn
nọ
Là lời ca em tôi vẫn kiếm tìm
Mây xuống thấp cây còn những tấm
hương
Trời rã thành bụi tàn rơi lặng lẽ
Rồi lụi dần trong đó cùng em.

Một nhánh sông

Chiều về trên một nhánh sông

Bên tôi con nước đỏ lòng quanh co

Nước loang dưới đáy trời dò

Buồn tôi thánh thót trên lò nhân
sinh.

Tôi sôi bộ ngực ái tình

Tan thân địa ngục biến hình dương
gian

Tôi tan với vội tôi tan

Bay trên cái sống mỗi hàn âm ty

Củ tôi đây củ tứ chi

Đốt lên sưởi ấm từng khuya với
người

Chiều về trong một cánh dơi
Bên tôi bóng xám bay trời âm u
Mắt vàng khép muện trời thu
Hồn tôi chập choạng cái mù nẻo xa
Tôi nghiêng một bóng chiều già
Soi trong tâm trí ngôi nhà tịch liêu
Tôi yêu vôi vội tôi yêu
Ôm chưa đầy ngực bấy nhiêu mộng
tàn

Chiều về thân ngại truy hoan
Nghe trên giá sách bụi vàng dâm thư
Đêm nay ngọn lửa chân chờ
Bên tôi trời đất từ từ quên quên

Cõi đời tôi

Chiều nay tôi tỉnh hay mê

Ở đây hay đó mới về hay đi

Đời nay tôi lỡ xuân thì

Soi gương lệch mặt khác gì nhân gian.

Mưa gieo theo mái buồn vàng

Nhân sinh những bóng điêu tàn ng-
hiêng nghiêng.

Chiều nay tôi đó ưu phiền

Ngón tay dài ngắn đất liền biển khơi

Sống tôi này chết như tôi

Thịt xương của quỷ xui đời gian
tham.

Mưa gieo, trăm giọt xô đàn

Xuân thu cuộn cuộn tiếng hàn kêu
lên.

Giờ đây hình thảng bóng nghiêng

Ban đêm tránh sáng ngày kiêng mặt
trời

Ở đời địa phủ cho tôi

Về đâu kẻ lạ, đứng ngồi loanh quanh.

Mưa gieo tâm trí tan tành

Chiều nay con thú soi hình tưởng ai.

Ấn Mật

I.

Mùa xuân tôi trở lại

Miền Tây hoa đang tàn

Duy những nhánh cành xanh vĩnh
cửu

Khăng khăng vươn ngọn vượt thời
gian

Nhắc nhở gã vương tôn thất chí

Cúi ngó lòng mình

Ôi cánh thắm yêu thương

Bay mãi miết trong vườn em mộng
mị.

II.

Tôi lóp ngóp kiếm tìm

Giấc mộng đời ấp ủ

Trong rục rờ bình minh

Âm u hồn héo úa.

Vẫn im soi kiến trúc cổ thời

Dáng phượng hình loan

Triều các cũ.

Về đây lò sáng nhật nguyệt đường

Rọi chiếu anh lao lung hai bờ sinh tử

Hoặc Yêu em,

Ôi một tối trúc tơ lòng tư mã lưu
vong

Trong khô hạn rạt rào mưa ẩn mặt.

III.

Chúng ta trông nhau đi

Giữa vườn đời quanh quẽ

Cành nhánh mọc xum xuê

Trái nhân sinh hệ lụy.

Tháng Tư hoa máu rụng bởi bởi

Biển ngoài đất nhớ

Kiếp kiếp chờ mong

Em khép mắt tối bùng chấn song tù
ngục

Anh cô đơn hồi hải bốn tường vây

Lạ mặt.

Soi bản hoài
Soi cùng quần đau thương
Thấy chớp mắt mưa sa
Thấy chập chùng tuyết đổ
Sao đôi ta yêu nhau chẳng cùng gắn bó
Chập choạng cánh dơi về
Kiếm đâu thiên đường lối,
Em hãy hát anh nghe
Câu hát Bắc Ninh Điệu hò cổ lý
Đời một mai ai biết thuở trùng hưng
Trong tro bụi phượng hoàng vườn
cánh dậy.

IV.

Chẳng phải hồn tăng lữ

Ngờm ngợp mái vô thường

Rượu uống như nước lã

Lòng tịnh tựa thu sương

Yêu em u uất trăm năm chậm

Đêm gửi tình đau qua đại dương

Hỡi ơi hoang phế miếu đường

Lòng son như ngói âm dương tan
tàn

Yêu người mái tóc còn xanh

Trong đôi mắt mộng còn anh đợi
chờ

Chín năm rồi chín năm qua

Em ơi có nhớ Đạt Ma ngồi thiền
 Tĩnh tâm. Bẻ gối. Tìm quên
 Một hôm bích nhãn lên thuyền về
 Đông.

V.

Nhớ lại tháng này mãi miết
 Lốp lốp tàn vong
 Bằng hữu chia tay
 Anh em bốn hướng biệt mù giông
 bão tán
 Còn lại ta hốt hải giữa đường
 Ngó lung giòng nước lạng
 Soi suốt hình dong chàng dũng sĩ vô
 nhan

Gương đàn lở dở
Một tối cuồng say hương phấn
lãng chuyện Non Sông
Kết duyên đời ẩn dạng.
Ai hay buổi sáng tỉnh thức mơ màng
Mênh mông bến nước
Mới biết đêm qua ngủ vùi đồ dục
Say giả chân gây cuộc trăm năm,

Xưa hảo hớn một thời
bôn ba tới Lương Sơn Bạc
Chiều tà lỡ bước
Hương gương chệch lộ
riết rồi thành kế mưu sinh

Rốt cuộc chỉ làm tên cướp cỏ
 Tôn gái quê làm áp trại phu nhân,
 Hưỡn hưỡn một phương hùng cú
 mọn
 Mơ xa chỉ thấy bụi trên đường.

VI.

Đôi khi tôi thất lạc
 Trong chữ nghĩa hàm hồ
 Giữa đường lầm bạn tác
 Hư ngụy tưởng chân như.
 Xem tranh trê cóc
 quên đồng dạng
 Niệm Phật Quan Âm bụng vẫn ngờ

Chuyện cũ mười lăm năm nhớ lại
Lòng như sương giá hối bi thu.

VII.

Lúc gặp người bạn mới
Tình ngỡ tự xuân xanh
Yêu ngay không kịp nói
Hai mươi năm tìm em.

VIII.

Mọc ở biển đông trong tuyết giá
Thơ ôm niềm nhớ ngại Trăng tan
Hạc vàng mai có bay theo gió
Trăng lặn về Tây Thơ lặn sang.

IX.

Câu hỏi Thơ là gì?

Cỏ hoa nào muốn trả lời

Giáo điều đành không thể.

Thơ đắm chìm kẻ sĩ lưu vong.

Thơ yêu đương ngược đường tuổi
trẻ.

Thơ triều các phế hưng biến dâu quá
khứ.

Thơ tro tàn trùng phục ngày mai.

Thơ của tôi tịch mịch đèn đài

Bát ngát tuyết đông sang

Biệt mù thu phong hóa.

U huyền em cặp mắt đêm sâu
Lòng nhiệt đới lời ngọt ngào thổ ngữ
Rào rạt mùa xuân cũ
Nỉ non mưa những mái nhà sâu
Ấn mật,
Em,
Đâu?

X.

Nghi thức của ngày hội ngộ:
Dưới chân thang, (lặng lẽ), đợi chờ
em.

Thoảng nhẹ như sương rơi đọng đầu
thêm

Cửa hé mở, (cầm tay), thân quân
ngã.

Chuyến bay khuya

Dung nhan mờ tỏ

Lại về đây ngôi nhà cuối ngõ

Âu yếm ca dao

Mặn mà tục ngữ

Mắt cười xanh. Giọng biếc. Ấm
hương môi.

(Nghiem cần) xin em hái một nụ
cười

Đặt vĩnh viễn trong bình hoa thảo
mạc.

XI.

Hoa dung nhan rực rỡ

Cây nhân sinh rụng ngời ...

XII.

Mùa xuân tôi trở lại

Miền Tây hoa đang tàn

Cánh hạc trong Trăng kịp về trước
sáng

Soi mở nhật nguyệt đường

Tìm thấy mộng ấu thời ấp ủ

Sau lớp bụi thời gian quên.

Đêm qua anh hỏi ngọn đèn

Tàn bao nhiêu mộng thì em giải thể?

Đèn không soi thấu cơn mê
Mệnh mong Trời Đất lỗi về đời nhau.
Đến đây thân ái cửa vào
Bình yên phút ở lao đao phút là
Hai người cùng hỏi sao khuya
Bao năm thảo mộc sâu kia mới tàn?
Sao không tỏ. Thét sao băng
Vụt nghe tiếng hạc trong Trăng gọi
mời
Chúng ta một lúa bên trời
Yêu nhau yêu tự cõi đời sơ tân.
Ba sinh hương lửa có gần
Gửi em đây đủ
Thân

Tâm

Ý

Lời.

Gửi em tiếng khóc câu cười

Văn Chương,

Hạnh Phúc,

Cuộc Đời, v.v...

